

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **M. M.**

skazanej z art. 189a § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 maja 2023 r.,

zażalenia obrońcy skazanej

na zarządzenie sędziego Sądu Apelacyjnego

z dnia 8 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 210/19

o uznaniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji za bezskuteczny

postanowił

1. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie,

2. kosztami postępowania zażaleniowego obciążyć skazaną.

UZASADNIENIE

M. M. została skazana wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 26 kwietnia 2019 r., sygn. akt IV K 299/13, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 9 marca 2020 r., sygn. akt II AKa 210/19, za czyny z art. 189a § 1 k.k. i in.

W postępowaniu apelacyjnym reprezentowała ją obrońca z wyboru, która w terminie złożyła wniosek o doręczenie wyroku Sądu II instancji wraz z uzasadnieniem, natomiast nie wniosła kasacji w imieniu skazanej.

W dniu 16 lutego 2023 r. M. M. wystąpiła do Sądu Apelacyjnego w Lublinie z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji. Wraz z nim złożyła kasację sporządzoną i podpisaną przez inną niż wcześniej obrońcę z wyboru,

podnosząc, że była obrońcą, wbrew poczynionym z nią ustnym ustaleniom, nie wniosła w sprawie kasacji, o czym skazana dotychczas nie wiedziała.

Upoważniony sędzia Sądu Apelacyjnego w Lublinie, zarządzeniem z dnia 8 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 210/19, kierując się treścią art. 126 § 1 k.p.k. a *contrario* w zw. z art. 122 § 1 k.p.k., uznał przedmiotowy wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji za bezprzedmiotowy, gdyż wniesiony po upływie 7 dni od powzięcia przez skazaną wiadomości o niezłożeniu przez jej obrońcę kasacji.

Aktualna obrońca skazanej M. M. zaskarżyła powyższe zarządzenie w całości, na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i 438 pkt 2 k.p.k. zarzucając mu obrazę przepisu postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 126 § 1 k.p.k. w związku z art. 122 § 1 k.p.k., polegającą na wyrażeniu oczywiście błędnego poglądu, że złożenie wniosku o przywrócenie terminu do złożenia kasacji winno liczyć się od dnia 8 września 2022 r., kiedy to skazana dowiedziała się, że kasacja od wyroku Sądu Apelacyjnego nie została złożona przez obrońcę, a nie dopiero 16 lutego 2023 r., podczas gdy skazana nie miała wiedzy o niezłożeniu kasacji i terminach z tym związanych, tym samym z przyczyn niezależnych od siebie i niezawinionych, nie mogła dopełnić tej czynności procesowej w ustawowym terminie z powodu braku wiedzy w tym zakresie.

Stawiając powyższy zarzut skarżąca wniosła o uchylenie przedmiotowego zarządzenia i przywrócenie skazanej terminu do złożenia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 9 marca 2020 roku, sygn. akt II AKa 210/19.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sędzia Sądu Apelacyjnego, wydając zaskarżone zarządzenie, słusznie zastosował przepis art. 126 § 1 k.p.k. stanowiący, że warunkiem przywrócenia terminu zawitego do dokonania określonej czynności procesowej, jest uchybienie temu terminowi z przyczyn niezależnych od strony oraz złożenie w terminie zawitym 7 dni od daty ustania przeszkody w dotrzymaniu terminu, wniosku o jego przywrócenie wraz z dopełnieniem danej czynności. Stosując ów przepis w okolicznościach niniejszej sprawy, należało przyjąć, że przyczyną niezależną od

skazanej było niezłożenie w terminie kasacji przez jej obrońcę. O tym fakcie, M. M. musiała dowiedzieć się najpóźniej podczas zapoznawania się z całością akt sprawy w Zakładzie Karnym w dniu 8 września 2022 r. Od tego więc dnia biegł dla niej siedmiodniowy zawity termin do złożenia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji. Tymczasem wniosek taki M. M. złożyła dopiero 16 lutego 2023 r., a więc ponad pięć miesięcy później. W tej sytuacji upoważniony sędzia Sądu Apelacyjnego trafnie uznał, że przedmiotowy wniosek został złożony po określonym ustawowo, w treści art. 126 § 1 k.p.k., siedmiodniowym terminie. Skoro tak, to ta czynność procesowa jako dokonana po upływie terminu zawitego, musiała być zgodnie z art. 122 § 1 k.p.k. uznana za bezskuteczną.

Ponieważ w sprawie nie zachodzą podstawy do uwzględnienia złożonego w sprawie zażalenia, gdyż nie przedstawiono w nim żadnych argumentów podważających to kluczowe ustalenie, zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy, w kwestii kosztów postępowania zażaleniowego rozstrzygając na podstawie 636 § 1 k.p.k.

[f.n]